

DIALOG DE DUMINICĂ

Foaie parohială bilunară a bisericii ortodoxe
Pogorârea Sfântului Duh - Sfântul Nicolae
Militari - București

Anul I, Nr. 15 / 30 august 2015

Tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul (29 august)

Iubiți credincioși, viața fiecărui om este pusă sub semnul unei meniri pe pământ, menire pe care ne-o hărăzește Dumnezeu. După Maica Domnului, Sfântul Ioan Botezătorul a avut menirea cea mai înaltă, aceea de a-L boteza pe Mântuitorul. Nu L-a botezat cum ne botezăm noi, spre iertarea păcatelor, ci L-a botezat spre arătarea Preasfintei Treimi. De aceea, el mărturisește credința în Sfânta Treime. De asemenea, Sfântul Ioan Botezătorul are cea mai pilduitoare viață. Viața sa se deosebește de a tuturor oamenilor, tocmai de aceea a fost vrednic să boteze pe Mântuitorul lumii, căci viața sa a fost o jertfă și o asceză perpetuă. [...]

Pruncul a rămas singur în pustiu; cum se poate descurca un prunc de un an, și în pustiu? Pe el l-a păzit Dumnezeu, l-au ocrotit îngerii, s-a hrănit ca un ascet cu ceea ce i s-a adus de către îngeri. Apoi, ajungând să poată să înțeleagă, i s-au adus în minte de la Duhul Sfânt daruri bogate și alese, și a fost învățat să se hrănească cu hrana din pustiu: cu lăcuste și miere sălbatică. Lăcustele erau de fapt niște muguri ce se găseau în pustiu, nu erau insectele la care ne gândim noi. Și iată, așa a crescut pruncul în pustie, nevăzând om și rugându-se neconținut și luând aminte la darurile cele nemăsurate ale lui Dumnezeu. Dar la 30 de ani glasul cel dumnezeiesc i-a grăit: „Ieși la râul Iordan, unde va veni Iisus, să-L botezi pe Aces-

ta și să-L arăți lumii!” Și așa a făcut Ioan. [...] Era o figură de ascet, era îmbrăcat în haină de păr de cămilă și avea cingătoare de piele la mijlocul său. Și iată el striga și zicea: „Cine voiește să vadă pe Mântuitorul lumii, să vină să se boteze în râul Iordan și să-și mărturisească păcatele!” Și veneau oameni neconținut și stăteau în râul Iordan până își mărturiseau păcatele. [...] Orice om venea la el cu păcate îi vădea păcatul și îi spunea ce a greșit și cum trebuie să se întoarcă. De asemenea a auzit și Irod despre Ioan și a venit să stea de vorbă cu el, dar Irod se încurcase în păcat greu. Luase de soție și trăia cu femeia fratelui său, Filip; era și el rege, pentru că atunci, Țara Sfântă se împărțise, și iată, Irod era umilit și certat de Ioan. Dar Irod, cu toate acestea, îl întreba pe Ioan, și Ioan îi răspundea, și îl asculta, căci era înțelept, îi plăcea să-l asculte, dar era și el îndurerat cumva că îl ceartă, îl muștră, și îi spune să lepede pe țiitoarea, pe concubina pe care o avea, care era rudă cu el de sânge. Și Irodiada era și ea certată. De aceea, Irodiada i-a spus lui Irod: „Pune-l în temniță pe acest nemernic care îmi aduce atâta supărare!” [...] Și Irodiada căuta un prilej cum să-l piardă. I-a spus de mai multe ori lui Irod: „Să-l omori pe acesta care ne tulbură liniștea și dragostea și toată fericirea noastră!” Dar Irod se temea să-i facă ceva lui Ioan pentru că tot poporul îl cinstea și îl socotea ca pe un

prooroc. Dar a găsit Irodiada prilej să-i facă ziua de naștere lui Irod și să cheme acolo căpeteniile oștirii, și dregătorii și soldații și toți fruntașii poporului. Și ea a pregătit ospăț mare, și i s-a turnat să bea vin mai mult, și Irod se ametise deja. Atunci, știa Irod că are Irodiada o fată, Salomeea; a dorit să vadă pe aceasta jucând, și a jucat în fața lui Irod și a tuturor oaspeților și a cântat cântece necuviincioase și jocuri necuviincioase a jucat. Lui Irod i-a plăcut, mai ales că nici nu mai înțelegea mare lucru pentru că era plin de băutură, dar, în această stare a gândit că trebuie să o răsplătească pe acea fiică a Irodiadei, și a întreat-o: „Iată, pentru că mi-ai făcut această bucurie de ziua mea, vreau să te răsplătesc. Cere-mi ce voiești și-ți voi da!” Și apoi s-a jurat: „Îți voi da orice îmi vei cere, din ce am, până la jumătate din regatul meu.” Copila era tânără și fără minte, nu știa ce să ceară. S-a dus la mama ei care era după ușă și a întreat-o ce să ceară, și ea i-a spus: „Cere-i capul lui Ioan botezătorul!” Și s-a dus fata și a spus: „Vreau să-mi dai îndată, pe tipsie, capul lui Ioan botezătorul!” Irod a rămas încremenit. S-a și înspăimântat, dar a rămas și nedumerit; nu știa ce să înțeleagă. Toți mesenii se uitau la el. Cu toate că îl prețuia pe Ioan, s-a întristat, dar văzând că toți se uitau la el să împlinească dorința pentru care se jurase, de rușine, din cauza beției, din cauza păcatului desfrâului, i-a acceptat do-

rința fetei. Și a trimis un soldat în temniță să taie capul lui Ioan și l-a adus pe tepsie la Irod și Irod i l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale. Toți priveau să vadă ce se va mai petrece. Irodiada era plină de mânie și de dorință de răzbunare; ar fi izbit capul de pereți dar se temea că poporul prețuia, și atunci s-a gândit măcar puțin să se răzbune. I-a înțepat limba lui Ioan, și limba atunci a grăit: „Nu-ți este îngăduit să îți pe femeia fratelui tău!” I-a mustrat pe amândoi. Irodiada s-a înspăimântat și a poruncit să fie luat capul și să fie ascuns într-un loc ferit, chiar în locul din apropierea Muntelui Eleonului de unde s-a înălțat Domnul la cer, și acolo a ascuns Irodiada capul lui Ioan, iar trupul a fost luat de ucenici și ascuns într-un pământ de unde să-l scoată cine va dori. [...]

Ce zi tristă este! Pentru că cel ce învățase mulțimile și pregătise venirea Mântuitorului lumii, botezase pe Mântuitorul lumii și îl arătase lumii, iată este mucenic. Dar toate acestea par ca o nedreptate pentru omul cel firesc, care vrea să fie numai bine în lumea aceasta. Toți oamenii caută să le fie mai bine, să aibă confort, să aibă belșug în casă, să aibă prieteni, să se desfăteze. Oare acesta e scopul vieții noastre? Ne arată Sfinții Părinți care tâlmăcesc momentul acesta că scopul vieții noastre este altul. Iată care a fost motivația pentru care Ioan a primit această moarte mucenicească. Despre el Mântuitorul a spus că este cel mai mare dintre cei născuți dintre femei; mai mare decât el nu este altul. [...]

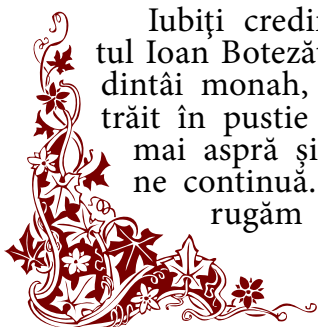

Ioan Botezătorul ca toate cele care le avem de întâmpinat, să le întâmpinăm în viața aceasta cu bucurie și cu jertfă. Când ne doare ceva să nu cârtim; să ne gândim din ce cauză ne doare. Când păcătuim să nu continuăm, să ne oprim și să ne căim, gândindu-ne că stricăm chipul lui Dumnezeu din noi, ne îndepărtăm și ne înstrăinăm de Dumnezeu. De aceea se cuvine să ne rugăm Sfântului și Botezătorului Ioan: Sfinte Ioane, proorocule și înaintemergătorule și botezătorule și mucenice și bunele învățător care ne-ai învățat prin cuvânt, dar mai ales prin faptă ce însemnează iubirea față de Dumnezeu, și în același timp ne-ai învățat ca și noi să fim gata de jertfire, de mucenicie, pentru că Hristos este Cel ce ne dă viață și el ne întărește.

Cei ce vă îndoiiți în credință, cei ce vă deznădăjduiți, cei ce nu aveți permanent viața unită cu

Hristos, cei ce nu jertfiți zilele de post, cei ce nu faceți bine altora, cei ce nu opriți răul de la dumneavoastră, de la semenii care îi aveți în calea voastră, aceia nu lucrați împărăția lui Dumnezeu. De aceea se cuvine ca fiecare dintre noi, luând aminte la cuvintele Sfintei Evanghelii că el ne-a chemat și ne-a hărăzit bucuria și bunătatea sa; dar la acestea nu se poate ajunge decât pe niște trepte de suiș, și treptele de suiș sunt ale jertfelor noastre. Când ne jertfim cu nădejde, cu credință și cu dragoste mai urcăm o treaptă către Dumnezeu. Să ne ajute Dumnezeu pe suișul treptelor și să-l rugăm pe Sfântul Ioan Botezătorul cu aceste cuvinte duioase: Sfinte și Proorocule Ioane, Botezător al Domnului și Mântuitorului nostru, ajută-ne pe noi astăzi, în această sfântă zi, și dăruiește celor ce năzuiesc spre tine Doamne, să aibe mintea ageră, cuget curat, inimă înfrântă și smerită, dar și trează, pentru că toți, împreună, să vă întoarceți la casa părintească și să cereți iertare, cum a cerut Sfântul Ioan Botezătorul când i-a spus Mântuitorului: „Eu sunt țărână, cum să fiu botezat de Tine?” „Lasă acum, că așa se cuvine să împlinim toată dreptatea.” Prin rugăciunile Sfântului Ioan Botezătorul dreptatea noastră o plinește Dumnezeu, dar Dumnezeu trebuie să ne găsească în toată vremea și în tot ceasul, și mai ales la ceasul sfârșitului nostru să ne găsească în rugăciune, în priveghere, în dragoste, în iertare, în bunătate, în credință, să ne arate calea cea bună și să ne izbăvească de ce e rău. Acestea îl rugăm pe Sfântul Ioan Botezătorul, să ne fie neconținut mijlocitor și rugător către Mântuitorul și noi cu razele sale, să ne înțeleptăm, să ne sfințim și să ne mântuim. Amin!

Predica Înalt Prea Sfințitului
Teodosie al Tomisului (2013)
arhiepiscopiatomisului.ro

Nașterea Maicii Domnului

Nașterea Maicii Domnului este prima mare sărbătoare din cursul anului bisericesc care începe la 1 septembrie. Ea este prăznuită pe data de 8 septembrie. Sfânta Scriptură nu ne relatează acest eveniment. Însă, scrierile apocrife oferă foarte multe amănunte despre originea și copilăria Fecioarei Maria. Cea mai importantă sursă în acest sens, o reprezintă Protoevanghelia lui Iacov, o lucrare iudeo-creștină din sec. al II-lea. Fragmentul referitor la Fecioara Maria a fost scris în jurul anului 140. Deși nu este considerată o scriere canonică, informațiile oferite pot fi considerate veridice, cu rezervele de rigoare.

Părinții Fecioarei Maria - Ioachim și Ana

Tatăl Fecioarei Maria se numea Ioachim și era din seminția lui Iuda. Soția lui Ioachim se numea Ana și era fiica preotului Matthan. Astfel, tatăl Fecioarei Maria era un urmaș al regelui David, iar mama, o descendentă din familia preotească a lui Aaron, împlinindu-se prin aceasta prorocia că Mesia va avea o dublă descendență: împărătească și preotească.

Arhanghelul Gavriil aduce vestea cea bună

Pentru că nu aveau copii, Ioachim și Ana au început să fie ironizați și batjocoriți de oameni. Lipsa copiilor era considerată un blestem din partea lui Dumnezeu. Și totuși, Ioachim și Ana nu s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, nici nu au renunțat la viața lor virtuoaasă, rugându-se în continuare cu lacrimi și nădăjduind în bunătatea lui Dumnezeu. Tradiția spune că în al cincizecilea an al căsătoriei lor Marele Preot de la Templu a refuzat în public jertfa lor, numindu-i blestemați.

Întristați, cei doi părinți s-au îndreptat spre casa lor din Seforis și au hotărât să se retragă fie

care pentru post și rugăciune. Ioachim a zis către soția sa Ana: „Pe mine nu mă îndeamnă inima să mai intru în casa mea, căci noi suntem urgisiți de Dumnezeu. Iată eu mă duc la munte și acolo voi posti și mă voi ruga lui Dumnezeu, doar se va milostivi și ne va da nouă un copil”. Iar Ana a început să se roage lui Dumnezeu cu durere și cu multe lacrimi, zicând: „Doamne, Atotțiitorule, Cela ce numai cu cuvântul ai făcut cerul și pământul și toate câte se văd; Cela ce ai zis făpturilor Tale să trăiască și să se înmulțească; Cela ce ai binecuvântat pe Sarra, femeia lui Avraam, și a născut pe Isaac la bătrânețe și ai dăruit Anei fiu, de a născut pe Samuel prorocul, dă-mi și mie roada pântecelui meu și nu lăsa să fiu de ocară între oameni, că de voi naște fiu, sau fiică, îl voi închina Ție cu toată inima și-l voi da să slujească în biserica slavei Tale” (I Regi 1, 11).

Îngerul Gavriil se va arăta fiecăruia, spunându-le că rugăciunea lor nu a fost trecută cu vederea și că Dumnezeu le va trimite binecuvântarea Sa. Tot el le-a vestit că acest prunc se va umple de Duh

Sfânt din pântecelul mamei sale și că va fi un vas ales al lui Dumnezeu. (Luca 1, 4-23).

Praznicul liturgic al Nașterii Maicii Domnului

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului există și la coptii egipteni și la iacobiții sirieni, separați de Biserica Ortodoxă după Sinodul al patrulea ecumenic. Având în vedere că aceștia n-au împrumutat mai nimic de la ortodocși după despărțirea lor de Biserica Ecumenică, înseamnă că sărbătoarea respectivă era deja în uz și la ei înainte de această despărțire. Deci, începutul ei trebuie pus între Sinodul III ecumenic (431) și Sinodul IV ecumenic (451).

În Apus, sărbătoarea este adoptată în timpul papei Serghie I (687-701). În sec. al VI-lea, Sf. Roman Melodul a compus Condacul și Icosul acestui praznic, iar în sec al VIII-lea, Sf. Ioan Damaschin a alcătuit Canonul ce se cântă la slujba Utreniei. Data de 8 septembrie aleasă pentru prăznuire reprezintă ziua sfințirii unei biserici dedicate Fecioarei Maria, construită la Ierusalim de către împărăteasa Eudoxia la începutul sec. al V-lea.

Maica Domnului în Calendarul popular

Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului marchează hotarul astronomic dintre vară și toamnă. Bătrânii spun că în această zi rândunelele pleacă spre zonele calde, insectele încep să se ascundă în pământ, iar frigul își face simțită prezența. De aici și spusa: „O trecut Sântămărie, leapădă și pălărie!” Este vremea în care se desfășoară diferite târguri și iarmaroace. Din această zi se încep unele activități practice specifice: culegerea unor fructe și plante medicinale, bătutul nucilor, recoltarea ogoarelor, culesul viilor, semănatul cerealelor de toamnă.

Sursa: crestinortodox.ro

Sfinții și Dreptii Părinți Ioachim și Ana (9 septembrie)

Sfântul Ioachim provenea din Stribul lui Iuda, fiind un descendent al Regelui David. Ana, în schimb, se trăgea din tribul lui Levi, la fel ca și Marele Preot Aaron. Tatăl Anei era preotul Matan. Acesta a mai avut încă două fiice: Maria și Zoe. Maria s-a căsătorit la Betleem și a dat naștere Salomeei, Zoe s-a căsătorit de asemenea în Betleem și a dat naștere Elisabetei, mama Sfântului Ioan Botezătorul Înaintemergătorul Domnului. Nu în ultimul rând, Ana s-a căsătorit la Nazaret

cu Ioachim iar la o vârstă înaintată a dat naștere Fecioarei Maria, cea care îl va aduce pe lume pe Mântuitor.

Timp de treizeci de ani în care aceștia au fost căsătoriți nu au reușit să aibă copii. Totuși, Ioachim și Ana au trăit liniștiți și în credință, oferind o mare parte din avera lor săracilor și Templului. La un moment dat, când erau deja înaintați în vârstă și erau veniți la Ierusalim să jertfească Domnul, Marele Preot Isahar îl mustrează pe Ioachim deoarece îl consideră vinovat pentru că nu poate să îi ofere un copil Anei. Credincioșii care se aflau în acel moment acolo l-au înghiontit pe Ioachim, considerând că acesta nu este demn de a jertfi Domnului. În urma acestor întâmplări, cei doi au fost cuprinși de amărăciune și au plecat acasă cu inima îndurerată. Datorită acelor întâmplări aceștia încep să se roage la Dumnezeu să facă o minune, aceeași minune care s-a revărsat asupra lui Avraam și a Sarei, și anume să le ofere un prunc care să le umple inimile de bucurie.

Dumnezeu le răspunde rugăciunilor și îl trimite pe îngerul Său care le spune că vor avea „o fiică mult binecuvântată, prin

care toate neamurile pământului se vor binecuvânta și prin care va veni mântuirea lumii”. La scurt timp Ana rămâne însărcinată, iar nouă luni mai târziu Sfânta Fecioară Maria se naște.

Când împlinește trei ani, Maria este dusă de către Ioachim și de către Ana la Templu pentru ca ea să îl slujească pe Dumnezeu. Așadar, ei o încredințează pe Maria în grija preotului Zaharia. După ce au adus jertfa Domnului, au lăsat-o pe Fecioara Maria la Templu să locuiască acolo împreună cu celelalte fecioare în apartamentele Templului. Timp de șapte ani, Ioachim și Ana au venit des să o viziteze pe Maria la templu. Acest lucru s-a întâmplat până când cei doi au adormit. Sfântul Ioachim a trăit preț de 80 de ani, iar Sfânta Ana 79 de ani.

În perioada 527-565, când domnea Sfântul Împărat Iustinian, s-a construit o biserică la Deutera menită să o cinstească pe Sfânta Ana. Iustinian al II-lea (685-695; 705-711) a restaurat această biserică după ce Sfânta Ana i s-a arătat în vis soției sale însărcinate. Tot atunci au fost aduse la Constantinopol și trupul și vâlul Sfintei Ana.

Sursa: calendarulortodox.ro

Cuvânt

„Sufletul iubitor e liniștit, chiar și în fața răului, deoarece cunoaște zădărnicia și neputința acestuia. Numai dintr-un astfel de suflet Apostolul Pavel a putut zice: ”Nu răspundeți la rău cu rău”, căci răul este neputincios nu doar în a face binele, ci chiar și în a învinge un alt rău. Fiți liniștiți în sufletele voastre. Oricât de mult și turbat ar părea răul în această lume, Iubirea biruie, vede și ține toate. Pentru că este de la Dumnezeu și este Dumnezeu.”

Savatie Baștovoii

Certitudine personală

de Adrian Ambrozie

Aceste stihuri sunt mărturia neputinței
Sunt izvorâte din noianul prea-puțin credinței
Aș vrea să fiu un prăfuit morar
Ce caută în suflet bobul de muștar.

Aceste stihuri sunt oglinda matinală
Privire dureroasă, tulbure sau goală
Aș vrea să fiu geamgiul din cvartale
Primind prin sticlă raza Iubirii Tale.

Aceste stihuri sunt testamentul fiecărei clipe
Trăite prin vâltoarea vieții rătăcite
Aș vrea să fiu un salvamar ceresc
Și să învăț, pentru o clipă, SĂ IUBESC!

Contactul redacției: ✉ dialog-de-duminica@sf-nicolae-militari.ro ☎ 0742 451 895 - Natalia 🌐 www.sf-nicolae-militari.ro

Adresa Parohiei Ortodoxe Pogorârea Sfântului Duh-Sfântul Nicolae Militari:
Str. Aleea Politehnicii, Nr. 7, Sector 6, București